

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (devátého senátu)

15. listopadu 2023 *

„Státní podpory – Státní opatření, kterým se prodlužují licence na hazardní hry udělené Nizozemskem – Rozhodnutí konstatující neexistenci státní podpory – Nezahájení formálního vyšetřovacího řízení – Závažné obtíže – Procesní práva zúčastněných stran“

Ve věci T-167/21,

European Gaming and Betting Association, se sídlem v Etterbeeku (Belgie), zástupci: T. De Meese, K. Bourgeois a M. Van Nieuwenborgh, avocats,

žalobce,

proti

Evropské komisi, zástupci: B. Stromsky a J. Carpi Badía, jako zmocněnci,

žalované,

podporované:

Nizozemským královstvím, zástupci: M. Bulterman, J. Langer a C. Schillemans, jako zmocněnci,

vedlejším účastníkem,

TRIBUNÁL (devátý senát),

ve složení: L. Truchot, předseda, H. Kanninen a T. Perišin (zpravodajka), soudci,

za soudní kancelář: A. Marghelis, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po jednání konaném dne 1. března 2023,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

- 1 Žalobou podanou na základě článku 263 SFEU se žalobce European Gaming and Betting Association domáhá zrušení rozhodnutí Komise C(2020) 8965 final ze dne 18. prosince 2020 ve věci SA.44830 (2016/FC) – Nizozemsko – Prodloužení licencí na hazardní hry v Nizozemsku (dále jen „napadené rozhodnutí“), které je zmíněno v *Úředním věstníku Evropské unie* ze dne 15. ledna 2021 (Úř. věst. 2021, C 17, s. 1).

Skutečnosti předcházející sporu

- 2 Nizozemská právní úprava hazardních her je založena na systému výhradních povolení nebo licencí, podle kterého je zakázáno pořádat nebo propagovat hazardní hry, pokud k tomu nebylo vydáno správní povolení.
- 3 Žalobce je neziskovým sdružením, jehož členy jsou evropští provozovatelé on-line her a sázek. Dne 8. března 2016 podal u Evropské komise stížnost na základě článku 24 nařízení Rady (EU) 2015/1589 ze dne 13. července 2015, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 108 SFEU (Úř. věst. 2015, L 248, s. 9), týkající se údajné protiprávní podpory neslučitelné s vnitřním trhem, kterou Nizozemské království poskytlo několika provozovatelům loterií a jiných sázkových a herních činností v tomto členském státě.
- 4 Stížnost se týkala zaprvé obecného politického pravidla přijatého nizozemským státním tajemníkem pro bezpečnost a spravedlnost dne 7. října 2014, které se týkalo prodloužení platnosti licencí do 1. ledna 2017 vydaných pro sportovní sázky, sázky na koňské dostihy, loterie a kasina držitelům licencí, a zadruhé rozhodnutí přijatých Nederlandse Kansspelautoriteit (nizozemský úřad pro hazardní hry, Nizozemsko) dne 25. listopadu 2014 podle tohoto pravidla, kterými bylo prodlouženo šest licencí, jejichž platnost uplynula, pro charitativní loterie, sázky na sportovní události, okamžité loterie, loto a sázky na koňské dostihy (dále jen společně „napadené opatření“).
- 5 Ve své stížnosti žalobce v podstatě tvrdil, že nizozemské orgány poskytly na základě napadeného opatření státní podporu provozovatelům, kteří jsou držiteli těchto licencí. Uvedl, že uvedená podpora byla poskytnuta ve formě prodloužení stávajících licencí na výhradním základě, aniž nizozemské orgány požadovaly zaplacení odměny podle tržní ceny a aniž zorganizovaly otevřené, transparentní a nediskriminační řízení o udělení licencí.
- 6 Dne 30. března 2016 předala Komise nedůvěrné znění stížnosti nizozemským orgánům, které na ni odpověděly dopisem ze dne 22. července 2016. Komise následně dopisem ze dne 16. srpna 2016 zaslala nizozemským orgánům žádost o informace, na kterou nizozemské orgány odpověděly dopisem ze dne 11. října 2016.
- 7 Žalobce předložil Komisi další připomínky dne 4. května, 28. června a 17. listopadu 2016.
- 8 Dne 30. května 2017 informovala Komise žalobce o výsledku předběžného posouzení. Konstatovala, že prodloužení licencí stávajících držitelů licencí na výhradním základě nezahrnuje převod státních prostředků. Komise proto dospěla k závěru, že napadené opatření nepředstavuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU. Bylo však výslovně uvedeno, že toto stanovisko

není konečným stanoviskem samotné Komise, ale pouze prvotním stanoviskem útvarů Generálního ředitelství pro hospodářskou soutěž, které vychází z dostupných informací, a to do doby, než žalobce předloží případné další připomínky.

- 9 Žalobce odpověděl dopisem ze dne 30. června 2017, v němž zpochybňoval posouzení Komise a poskytl další informace.
- 10 Dne 1. září 2017 zaslala Komise nizozemským orgánům žádost o doplňující informace, které jí byly poskytnuty dne 7. prosince 2017.
- 11 Dne 9. listopadu 2018 si Komise vyžádala od nizozemských orgánů informace o probíhající reformě právní úpravy hazardních her v Nizozemsku.
- 12 Dne 19. února 2019 přijal nizozemský Senát nový zákon o hazardních hrách, který vstoupil v platnost dne 1. dubna 2021.
- 13 Dne 1. března 2019 vyzvala Komise žalobce, aby se vyjádřil k nedávnému vývoji právní úpravy v odvětví hazardních her v Nizozemsku.
- 14 Dopisem ze dne 5. dubna 2019 předložil žalobce připomínky k přijetí nového zákona o hazardních hrách. V tomto dopise žalobce tvrdil, že přijetím tohoto zákona nedošlo ke změně nebo odstranění protiprávnosti státní podpory uvedené ve stížnosti.
- 15 Dopisem ze dne 27. června 2019 informovala Komise žalobce o svém předběžném závěru, že prodloužení dotyčných výhradních licencí neposkytuje výhodu stávajícím provozovatelům, a že napadené opatření proto nepředstavuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.
- 16 Dne 22. srpna 2019 žalobce písemně sdělil Komisi, že trvá na svém stanovisku, že napadené opatření představuje státní podporu.
- 17 Komise zaslala nizozemským orgánům žádosti o informace dopisy ze dne 2. prosince 2019 a 16. června 2020, na které tyto orgány odpověděly dopisy ze dne 7. února a 18. září 2020.
- 18 Řízení bylo ukončeno přijetím napadeného rozhodnutí.
- 19 V tomto rozhodnutí Komise uvedla, že podle čl. 1 odst. 1 písm. a) wet houdende nadere regelen met betrekking tot kansspelen (doplňující zákon o hazardních hrách) ze dne 10. prosince 1964 (Stb. 1964, č. 483) bylo v Nizozemsku zakázáno nabízet hazardní hry, ledaže byla udělena licence na základě tohoto zákona. Podle článku 3 uvedeného zákona mohly být tyto licence uděleny pouze tehdy, když byly příjmy plynoucí z herních činností odváděny organizacím jednajícím v obecném zájmu.
- 20 Komise kromě toho konstatovala, že čl. 2 písm. b) besluit tot vaststelling van de algemene maatregel van bestuur, bedoeld in artikel 6 van de Wet op de kansspelen (Kansspelenbesluit) [nařízení, kterým se stanoví obecné správní opatření uvedené v článku 6 zákona o hazardních hrách (nařízení o hazardních hrách)] ze dne 1. prosince 1997 (Stb. 1997, č. 616) zejména stanovil, že provozovatelé her, kteří získali licenci podle nizozemského zákona o hazardních hrách, jsou povinni odvádět příjmy z prodeje výherních losů příjemcům uvedeným v licencích. Tato platba měla činit nejméně 50 % nominální hodnoty prodaných výherních losů.

- 21 Komise měla za to, že pokud členský stát poskytl hospodářskému subjektu výlučné právo nebo toto právo prodloužil a neumožnil nositeli tohoto práva získat vyšší výnos než minimální výnos nezbytný k pokrytí provozních a investičních nákladů spojených s výkonem tohoto práva, plus přiměřený zisk, neposkytlo toto opatření příjemci výhodu. Za takových okolností nebylo možné mít za to, že nositel výlučného práva získal výhodu, kterou by za obvyklých tržních podmínek nemohl získat.
- 22 Komise konstatovala, že držitelé licencí jsou povinni odvádět veškeré výnosy z činnosti v oblasti hazardních her, tj. své příjmy po odečtení výdajů souvisejících s udělenými výhrami a přiměřenými náklady, organizacím obecného zájmu, a tudíž tito provozovatelé nemohou dosahovat zisku nebo mohou dosahovat pouze zisku, který nepřesahuje přiměřený zisk. Komise byla dále toho názoru, že finanční údaje držitelů licencí na období 2015–2016, které poskytly nizozemské orgány, tuto analýzu potvrzují.
- 23 Komise tedy dospěla k závěru, že napadené opatření příjemce nezvýhodňuje, a nepředstavuje proto státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.

Návrhová žádání účastníků řízení

- 24 Žalobce navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil napadené rozhodnutí,
 - uložil Komisi náhradu nákladů řízení.
- 25 Komise, podporovaná Nizozemským královstvím, navrhuje, aby Tribunál:
- žalobu zamítl;
 - uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

- 26 Na podporu své žaloby předkládá žalobce dva žalobní důvody, z nichž první vychází z porušení jeho procesních práv tím, že Komise odmítla zahájit formální vyšetřovací řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU (dále jen „formální vyšetřovací řízení“), třebaže předběžné šetření ve smyslu čl. 108 odst. 3 SFEU (dále jen „předběžné šetření“) neumožňovalo rozptýlit veškeré pochybnosti o existenci podpory, a druhý vychází ze zjevně nesprávného posouzení, jelikož Komise dospěla k závěru, že napadené opatření nezvýhodňuje držitele licencí ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.
- 27 Nejprve je třeba zkoumat první žalobní důvod.
- 28 V rámci prvního žalobního důvodu žalobce tvrdí, že Komise porušila jeho procesní práva tím, že nezahájila formální vyšetřovací řízení, třebaže předběžné šetření neumožňovalo rozptýlit veškeré pochybnosti o existenci podpory. Tento žalobní důvod se dělí na tři části, z nichž první vychází z doby trvání a okolností předběžného šetření, druhá z podstatné změny analýzy Komise v průběhu předběžného šetření a třetí ze skutečnosti, že Komise v napadeném rozhodnutí neprávem dospěla k závěru, že neexistují žádné pochybnosti o tom, zda napadené opatření poskytuje držitelům licencí výhodu.

K použitelným zásadám

- 29 Podle judikatury závisí legalita rozhodnutí nevznášet námitky přijatého na základě čl. 4 odst. 3 nařízení 2015/1589 na otázce, zda posouzení informací a skutečností, které měla Komise k dispozici během předběžného přezkumného řízení, muselo objektivně vyvolat pochybnosti o slučitelnosti opatření podpory s vnitřním trhem, jelikož pokud tyto pochybnosti existují, musí vést k zahájení formálního vyšetřovacího řízení, jehož se mohou účastnit zúčastněné strany uvedené v čl. 1 písm. h) tohoto nařízení (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 2. září 2021, Komise v. Tempus Energy a Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, bod 38 a citovaná judikatura).
- 30 Tato povinnost je potvrzena v čl. 4 odst. 4 nařízení 2015/1589, podle něhož je Komise povinna zahájit formální vyšetřovací řízení, pokud existují pochybnosti o jeho slučitelnosti s vnitřním trhem, aniž by v tomto ohledu disponovala posuzovací pravomocí (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek ze dne 22. prosince 2008, British Aggregates v. Komise, C-487/06 P, EU:C:2008:757, body 113 a 185 a citovaná judikatura; usnesení ze dne 25. června 2019, Fred Olsen v. Naviera Armas, C-319/18 P, nezveřejněné, EU:C:2019:542, bod 30, a rozsudek ze dne 20. června 2019, a&o hostel and hotel Berlin v. Komise, T-578/17, nezveřejněný, EU:T:2019:437, bod 57).
- 31 Pokud žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí nevznášet námitky, zpochybňuje tím především skutečnost, že Komise přijala rozhodnutí k dotčené podpoře, aniž zahájila formální vyšetřovací řízení, čímž porušila jeho procesní práva. Žalobce může k tomu, aby jeho žalobě na neplatnost bylo vyhověno, uplatnit jakýkoliv důvod, který mu umožní prokázat, že posouzení informací a skutečností, které měla Komise k dispozici ve fázi předběžného přezkoumání oznámeného opatření, muselo vyvolat pochybnosti o slučitelnosti tohoto opatření s vnitřním trhem. Důsledkem použití takových argumentů však nemůže být změna předmětu žaloby nebo pozměnění podmínek její přípustnosti. Existence pochybností o takové slučitelnosti je naopak právě tím důkazem, který je třeba předložit s cílem prokázat, že Komise měla povinnost zahájit formální vyšetřovací řízení podle čl. 108 odst. 2 SFEU (viz rozsudek ze dne 2. září 2021, Komise v. Tempus Energy a Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, bod 39 a citovaná judikatura).
- 32 Důkaz o existenci pochybností o slučitelnosti dotčené podpory s vnitřním trhem, který je třeba hledat jak v okolnostech přijetí rozhodnutí nevznášet námitky, tak v jeho obsahu, musí předložit osoba, která požaduje zrušení tohoto rozhodnutí, na základě souboru shodujících se indicí (viz rozsudek ze dne 2. září 2021, Komise v. Tempus Energy a Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, bod 40 a citovaná judikatura).
- 33 Zejména nedostatečná nebo neúplná povaha přezkumu provedeného Komisí během předběžného přezkumného řízení představuje indicii existence závažných obtíží při posuzování dotčeného opatření, jejichž existence zavazuje Komisi k zahájení formálního vyšetřovacího řízení (viz rozsudek ze dne 2. září 2021, Komise v. Tempus Energy a Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, bod 41 a citovaná judikatura).
- 34 Kromě toho legalita rozhodnutí nevznášet námitky přijatého na konci předběžného přezkumného řízení musí být unijním soudem posuzována nejen v závislosti na informacích, které měla Komise k dispozici v okamžiku, kdy jej přijala, ale také na základě informací, které mohla mít k dispozici (viz rozsudek ze dne 2. září 2021, Komise v. Tempus Energy a Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, bod 42 a citovaná judikatura).

- 35 Informace, které Komise „mohla mít k dispozici“, přitom zahrnují informace, které se zdály být relevantní pro posouzení, jež je třeba provést v souladu s judikaturou uvedenou v bodě 29 výše, a které mohla na svou žádost získat v průběhu správního řízení (viz rozsudek ze dne 2. září 2021, Komise v. Tempus Energy a Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, bod 43 a citovaná judikatura).
- 36 Komise je totiž povinna provést pečlivý a nestranný přezkum dotčených opatření, aby měla při přijímání konečného rozhodnutí konstatujícího existenci podpory, a případně i její neslučitelnost nebo protiprávnost, k tomuto účelu co možná nejúplnější a nejspolehlivější poznatky (viz rozsudek ze dne 2. září 2021, Komise v. Tempus Energy a Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, bod 44 a citovaná judikatura).
- 37 I když Soudní dvůr rozhodl, že při přezkumu existence a legality státní podpory může být nezbytné, aby Komise případně překročila rámec pouhého přezkumu skutkových a právních okolností, se kterými byla seznámena, nelze z této judikatury vyvodit, že Komise musí z vlastního podnětu a při neexistenci jakékoliv indicie v tomto smyslu vyhledat všechny informace, které by mohly vykazovat spojitost s věcí, která jí byla předložena, i kdyby takové informace byly veřejně dostupné (viz rozsudek ze dne 2. září 2021, Komise v. Tempus Energy a Tempus Energy Technology, C-57/19 P, EU:C:2021:663, bod 45 a citovaná judikatura).
- 38 Z toho plyne, že přezkum legality prováděný Tribunálem, pokud jde o rozhodnutí nezahájit formální vyšetřovací řízení z důvodu neexistence závažných obtíží, se nemůže omezit na přezkum otázky zjevně nesprávného posouzení. Rozhodnutí přijaté Komisí bez zahájení formálního vyšetřovacího řízení totiž může být zrušeno z důvodu, že Komise neprovedla kontradiktorní a důkladné posouzení stanovené v čl. 108 odst. 2 SFEU, i když není prokázáno, že věcná posouzení Komise byla právně nebo skutkově nesprávná (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. října 2020, První novinová společnost v. Komise, T-316/18, nezveřejněný, EU:T:2020:489, body 88, 90 a 91 a citovaná judikatura). Přezkum vykonávaný Tribunálem tedy není omezený (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. června 2019, a&o hostel and hotel Berlin v. Komise, T-578/17, nezveřejněný, EU:T:2019:437, bod 66).
- 39 Argumentací žalobce směřující k prokázání existence pochybností, které měly vést Komisi k zahájení formálního vyšetřovacího řízení, je třeba se zabývat ve světle těchto zásad vytyčených judikaturou a těchto úvah.
- 40 Tribunál považuje za vhodné zkoumat nejprve třetí část prvního žalobního důvodu.

Ke třetí části prvního žalobního důvodu, týkající se existence výhody poskytnuté držitelům licencí

- 41 Ve třetí části prvního žalobního důvodu žalobce v podstatě tvrdí, že Komise v napadeném rozhodnutí neprávem dospěla k závěru, že neexistují žádné pochybnosti o otázce, zda napadené opatření poskytuje příjemcům výhodu. Tato část obsahuje v podstatě dvě výtky, z nichž první vychází z výhody údajně poskytnuté držitelům licencí a druhá z neposouzení otázky, zda dotčené licence neposkytly nepřímou výhodu organizacím, na které držitele uvedených licencí museli převádět část svých příjmů z hazardních her.
- 42 Pokud jde o druhou výtku, žalobce se domnívá, že Komise měla k dispozici informace a důkazy, které nasvědčovaly existenci nepřímého zvýhodnění organizací, kterým držitelé licencí museli odvádět část svých příjmů z hazardních her. Komise přitom tím, že nepřezkoumala tuto

okolnost, nebyla s to rozptýlit veškeré pochybnosti o existenci státní podpory, a to tím spíše, že se v napadeném rozhodnutí z velké části opírala o povinnost uloženou držitelům licencí odvádět část příjmů z hazardních her dotčným charitativním sdružením, aby dospěla k závěru, že držitelé licencí nebyli zvýhodněni. Podle žalobce skutečnost, že jsou tato charitativní sdružení neziskovými organizacemi, nebrání tomu, aby byla považována za nepřímé příjemce podpory, jelikož neziskové organizace mohou rovněž nabízet zboží a služby na trhu, a být tedy považovány za podniky.

- 43 Komise tento argument zpochybňuje z důvodu, že dotčené organizace nemohou být považovány za podniky, které působí na následujících úrovních činnosti ve vztahu k držitelům licencí na provozování hazardních her ve smyslu bodu 115 jejího sdělení o pojmu „státní podpora“ uvedeném v čl. 107 odst. 1 [SFEU] (Úř. věst. 2016, C 262, s. 1). Mimoto má za to, že argumentace žalobce týkající se této výtky nebyla vznesena v jeho stížnosti ani v rámci jeho pozdějších připomínek. V tomto kontextu Komise tvrdí, že jí nepříslušelo, aby z vlastního podnětu a při neexistenci jakékoliv indicie v tomto smyslu vyhledávala všechny informace, které mohly vykazovat spojitost s věcí, jež jí byla předložena, i když takové informace byly veřejně dostupné.
- 44 V tomto ohledu je třeba uvést, jak bylo konstatováno zejména v bodech 19 a 20 výše, že z nizozemské právní úpravy hazardních her, která byla předložena Komisi k posouzení, vyplývá, že část příjmů z hazardních her měla být držiteli licencí převedena výlučně na organizace obecného zájmu, jak jsou uvedeny v licencích. Za těchto podmínek Komise nemohla nevědět o existenci takové povinnosti v dotčené nizozemské právní úpravě.
- 45 Ostatně je třeba poznamenat, že Komise v napadeném rozhodnutí založila analýzu neexistence zvýhodnění držitelů licencí právě na jejich povinnosti převádět část svých příjmů na organizace obecného zájmu, jak vyplývá zejména z bodů 49 a 54 až 57 napadeného rozhodnutí. V bodě 49 napadeného rozhodnutí totiž Komise konstatovala, že přiznání zvláštních nebo výlučných práv bez přiměřené odměny v souladu s tržními sazbami může představovat zřeknutí se státních příjmů a poskytnutí výhody. Mimoto z bodu 54 napadeného rozhodnutí vyplývá, že podle Komise skutečnost, že napadené opatření podmiňuje udělení licencí k provozování hazardních her povinností držitelů těchto licencí odvádět část příjmů plynoucích z těchto činností výlučně organizacím obecného zájmu, zajišťuje, že uvedení držitelé neobdrží vyšší výnosy než minimální výnosy nezbytné k pokrytí jejich nákladů, plus přiměřený zisk. S ohledem na existenci povinnosti držitelů licencí odvádět část svých příjmů organizacím obecného zájmu tudíž Komise dospěla k závěru, že napadené opatření neposkytuje výhodu, a tudíž nepředstavuje státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU (body 56 a 57 napadeného rozhodnutí).
- 46 Při přijímání napadeného rozhodnutí měla Komise k dispozici informace o napadeném opatření, které jí měly vést k tomu, aby si kladla otázku, zda nizozemská právní úprava hazardních her nebyla navržena tak, aby nasměrovala vyplácení příjmů z činnosti držitelů dotčených licencí především na organizace obecného zájmu uvedené v těchto licencích.
- 47 Je totiž třeba připomenout, že již bylo rozhodnuto, že při posuzování opatření může Komise zkoumat, zda lze zvýhodnění považovat za nepřímo poskytnuté jiným hospodářským subjektům než bezprostřednímu příjemci převodu státních prostředků. V tomto ohledu unijní soud rovněž připustil, že přímé zvýhodnění poskytnuté určitým fyzickým nebo právnickým osobám může představovat nepřímé zvýhodnění, a tudíž státní podporu, ve vztahu k jiným právnickým osobám, které jsou podniky (viz rozsudek ze dne 13. května 2020, *Germanwings v. Komise*, T-716/17, EU:T:2020:181, bod 75 a citovaná judikatura).

- 48 V tomto ohledu je kromě toho třeba poukázat na to, že bod 115 sdělení Komise o pojmu „státní podpora“ uvádí, že mohou být nepřímo zvýhodněny i jiné podniky než ty, na něž jsou přímo převedeny státní prostředky. Mimoto bod 116 uvedeného sdělení stanoví, že pojem „nepřímá výhoda“ zahrnuje situaci, kdy je opatření navrženo tak, aby vedlejší účinky nasměrovalo na identifikovatelné podniky nebo skupiny podniků. Komise si tedy měla položit otázku, zda napadené opatření neposkytuje nepřímou výhodu organizacím obecného zájmu.
- 49 Lze přitom pouze poznamenat, že bez ohledu na okolnost, že Komise byla o této části nizozemské právní úpravy hazardních her informována, napadené rozhodnutí o této otázce mlčí.
- 50 Kromě toho, pokud jde o argument Komise, podle kterého nizozemské orgány tím, že ukládají držitelům licencí povinnost odvádět část svých příjmů organizacím obecného zájmu, sledují cíle přímo související s veřejným pořádkem a veřejnými mravy, je třeba zdůraznit, že v napadeném rozhodnutí Komise nezkoumala, zda organizace, na něž se vztahuje napadené opatření, představují podniky nebo plní úkoly veřejné služby.
- 51 Proto je třeba konstatovat, že Komise pro účely přijetí napadeného rozhodnutí nezkoumala otázku, zda napadené opatření neposkytuje nepřímou výhodu organizacím, kterým držitelé licencí museli odvádět část svých příjmů. Tímto bez dalšího upřesnění vyloučila, že by tato otázka mohla vyvolat závažné obtíže při kvalifikaci napadeného opatření jako státní podpory, které by umožnilo vyřešit pouze formální vyšetřovací řízení. V důsledku skutečnosti, že Komise ve fázi předběžného šetření zcela opomněla řádně prošetřit otázku, zda napadené opatření neposkytuje těmto organizacím nepřímou výhodu, a to i přesto, že odvádění části příjmů plynoucích z činnosti držitelů licencí organizacím obecného zájmu uvedeným v těchto licencích představovalo jednu z hlavních charakteristik sporné právní úpravy, přitom nezkoumání této otázky v napadeném rozhodnutí neumožňuje vyloučit existenci závažných obtíží ohledně této otázky.
- 52 Za těchto okolností musí být třetí částí prvního žalobního důvodu vyhověno v rozsahu, v němž se týká výtky vycházející z nepřímých výhod poskytnutých organizacím, kterým musí držitelé licencí odvádět část svých příjmů z hazardních her, aniž je nezbytné zabývat se ostatními argumenty předloženými žalobcem v rámci první a druhé části.
- 53 Napadené rozhodnutí tedy musí být zrušeno, aniž je třeba zkoumat druhý uplatněný žalobní důvod.

K nákladům řízení

- 54 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobce požadoval náhradu nákladů řízení a Komise neměla ve věci úspěch, je důvodné rozhodnout, že Komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené žalobcem.
- 55 Kromě toho podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu nesou členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, vlastní náklady řízení.
- 56 Je tedy třeba rozhodnout, že Nizozemské království ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (devátý senát)

rozhodl takto:

- 1) Rozhodnutí Komise C(2020) 8965 final ze dne 18. prosince 2020 ve věci SA.44830 (2016/FC) – Nizozemsko – Prodloužení licencí na hazardní hry v Nizozemsku se zrušuje.**
- 2) Evropská komise ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené European Gaming and Betting Association.**
- 3) Nizozemské království ponese vlastní náklady řízení.**

Truchot

Kanninen

Perišin

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 15. listopadu 2023.

Podpisy